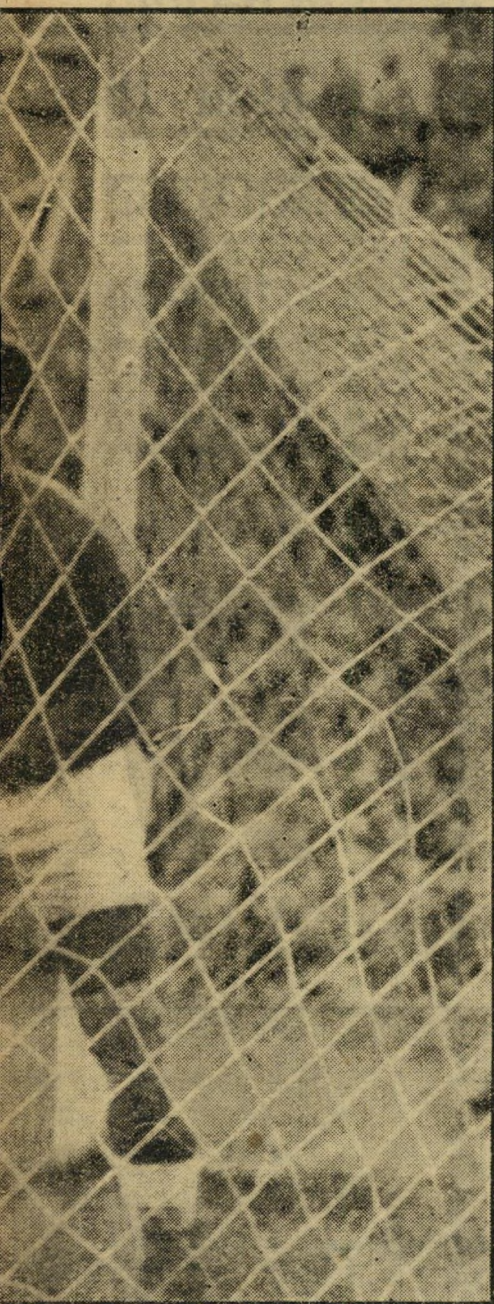

ש... עוד דקה --- הש

ש... עוד שער? ---

בכיר האדומה: שחקני הנבחרת מצטלמים על רקע הכנסייה הצארית של הקרמלין. עד לפני המשחק הסתובבו השחקנים רק ברחובות העיר ובקבלות הפנים הרשמיות. לאחר המשחק ניתנה להם ההזדמנות לבקר בקרמלין ובמוזיאון על שם יוסף סטאלין.

ניים במאבק זה. אנשים שמעולם לא התעניינו בספורט, נשים וזקנים שלא ידעו אף כדורגל מהו, חרדו לתוצאות המשחק.

אותו חיל הנחי האלמוני בדרגת טוראי ראשון, שנקלע ממשקו ללב תל-אביב לקפה כסית ונצמד אל ה"מקלט, מאפיין את כל אזרחי המדינה. תגובותיו (המצולמות משמאל) על ההתרחשויות במגרש דינאמו ב"מוסקבה, אופייניות לרגשותיהם של כל המאזינים.

הוא היה כה נרגש שלא הרגיש כלל משך 10 הדקות בברק המצלמה שעקבה אחר תגובותיו.

שידורו החי של קריין קול-ישראל נחמיה בן-אברהם, המחיש באופן חי טוב ביותר את המעמד הרמטי ב"מוסקבה. לא היה כלל צורך לראות את הבעתו של שוער נבחרת יש-ראל יעקוב חודורוב שעה שהוציא את הכדור מרשתו שתי דקות אחר תחילת המשחק (תמונה משמאל), או את תנועת ידיו של הרץ משה חלדי (מספר 4 בלבן). הבעות ותגובות כל המאזינים היו דומות לחלוטין.

המלווה הזנינית: תורגמנית רוסייה אשר צורפה אל המשלחת וליוותה אותה בכל ביקוריה, לפני ואחרי המשחק.

כל רחבי הארץ התרוקנו הרחובות. האנשים מיהרו להסתגר בבתיהם. פועלים אצו לחזור מעבודתם מוקדם מתמיד. הילדים השחקים ברחוב חזרו להוריהם עוד לפני שאלו קראו להם. בתי הקולנוע היו ריקים כמעט לגמרי. אוטו-בוסים חלפו ביעף על פני רחובות שוממים כשרק הנהג נמצא בהם. דממת מות נסוכה היתה על פני כל הארץ.

האזרחים היו מעוצבנים ומתוחים. שום דבר לא עניין אותם, לא אוכל, לא מנוחה, לא שעשוע. הם ישבו רכונים ליד מקלטי הרדיו, האזינו בחרדה לכל מלה שבקעה מהם.

זה תיאורה של המדינה ביום רביעי שער, שעה שאחר עשר מבניה ניצבו כשהם רועדים מקור על מגרש דשא במוסקבה, נרגשים לקראת המאבק עם "א בחורים רוסיים.

המאבק היה על הכדור, בספורט הכדורגל. אולם לפי הלך נפשם של אזרחי ישראל באותן 90 הדקות של המשחק, ניתן היה לחשוב כי גורל המדינה מוטל היה על כפות המאזינים.

"הלכתי לראות אם סטאלין עוד נמצא שם," אומר יוסף מרימוביץ, הנראה מצולם בכרך האדומה על רקע הקרמלין.